

[Glistrup.]

tid at fremsætte forslaget på. Modsat ministeren mener vi altså: punkt 1, at tiden rider så hurtigt, at folketinget allerede nu må ind i arbejdet, sådan at vi ikke sinker arbejdet ved først at gøre det ene færdigt og så tage fat på det andet. Punkt 2, at det her indebærer så mange vanskelige politiske overvejelser af de problemer, der kun kan løses ad politisk vej, at vi altså ikke har ment, det skulle vente på det mere tekniske eller interesseorganisationsprægede arbejde. Men det er naturligvis et skøn.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

Det ville dog være urimeligt at komme med nye oplysninger midt i et udvalgsarbejde. Det, jeg redegjorde for, var hele den organisation, der i øjeblikket arbejder på de forskellige områder. I det øjeblik man har færdiggjort sit arbejde, så er det tid til, at det politiske kommer ind. Det er den normale praksis. Så skal vi tage stilling til, hvad der skal laves af hensyn til både forbrugerne, samfundet og ikke mindst ophavs-mændene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker. (Søfolks fjernsynsbetjening) [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslag nr. 153. Fremsat 20/1 76).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Mathiasen):

Udgangspunktet for forslaget om en udvidelse af ophavsretslovens § 11 er som be-

kendt en dom, der blev afsagt af østre landsret i november sidste år i en sag, som var anlagt af Dansk Journalistforbund mod rederiet A. P. Møller. Ved dommen blev det fastslået, at rederiet var uberettiget til at optage tv-udsendelser fra Danmarks radio på videokassetter og distribuere dem til et antal skibe, og at ordningen ikke kunne iværksættes med hjemmel i ophavsretslovens § 11, der tillader fremstilling af enkelte eksemplarer af et offentliggjort værk til privat brug.

Lovforslaget, som det er fremsat her, bygger på en forestilling om, at det er en konsekvens af dommen i sagen om A. P. Møller, at danske søfolk ikke kan betjenes med fjernsynsprogrammer. Dette er imidlertid ikke dommens konklusion. Det eneste, der kan udledes af dommen, er, at rederiet burde have indhentet rettighedshavernes samtykke, inden programtjenesten blev iværksat. Samtidig slås det fast, at fremstilling af eksemplarer af tv-udsendelser til distribution til danske skibe ikke er fremstilling af enkeltteksemplarer til privat brug. Der er ingen grund til på forhånd at gå ud fra, at rettighedshaverne ikke skulle være villige til at give deres samtykke til, at deres værker bruges i forbindelse med en programtjeneste for de søfarende. Tværtimod er der en hel del, der tyder på, at rettighedshaverne er særdeles villige til at medvirke til en sådan ordning.

På baggrund af den debat, som er opstået i anledning af dommen i A. P. Møller-sagen, er der grund til at slå fast, at hovedproblemerne i forbindelse med opbygningen af en programtjeneste for de søfarende ikke er af ophavsretlig, men af praktisk og økonomisk karakter. Disse praktiske og økonomiske problemer har været behandlet af et udvalg, som er nedsat i forbindelse med vedtagelsen af den ny radiolov. Udvalget har bl. a. foreslået, at der opbygges en såkaldt videogramtjeneste for de søfarende, baseret på distribution af videokassetter, dvs. den samme fremgangsmåde, som blev anvendt af A. P. Møller, men naturligvis i større målestok. I første omgang forudsætter udvalget en videogramtjeneste, der omfatter 200 skibe. Skibene skal hver modtage 6 kassetter à 1 times varighed hver fjortende dag.

Ikke mindst under hensyn til de udgifter, som udvalget har anslået i forbindelse med